

Prasowe
Wydawnictwo
Dokumentacyjne
RSW „P-K-R”

Warszawa
Pl. Starynkiewicza 7
Tel. 28-59-59

TRYBUNA LUDU

AA

02-015 Warszawa
Plac Starynkiewicza Nr 7

wydanie .....

2 4 7

18 -10-78

Nr ..... z dn .....

Obrachunki z przeszłością

A POLLO Korzeniowski — jeden z ostatnich reprezentantów naszej literatury epoki romantyzmu, autor dwóch sztuk „Komedii” i „Dla milego grosza”, a zarazem człowiek czynu, działacz niepodległościowy — to postać odkryta dla życia teatralnego właściwie już po wojnie.

Dopiero bowiem prezentacje „Komedii” w reż. M. Wiercińskiej (1952) i „Dla milego grosza” w reż. A. Hanuszkiewicza (1963) ukazały Korzeniowskiego w nowym świetle — nie tylko jako ojca Conrada, ale i jako nietuzinkowego dramaturga. Po piętnastu latach sztuka „Dla milego grosza” powróciła na warszawskie sceny — otworzył nią obecny sezon Teatr Polski.

Jest to z pewnością tekst, zasługujący na uwagę, napisany ze swadą, ironią i sarkazmem obrachunek ze środowiskiem szlacheckim, które w latach współczesnych Korzeniowskiemu przyjmowało postawę coraz bardziej oportunistyczną, wyrzekło się patriotycznych idei na rzecz kultu pieniądza.

Tę właśnie problematykę podejmuje autor „Dla milego grosza” z całą ostrością, traktując romansowo-matrymonialną intrygę niemal wyłącznie jako pretekst, odsłaniający prawdę o moralnym bankructwie przedstawianego świata. Artystyczne walory, które stanowią w dużym stopniu o scenicznym żywot-

ności utworu, to przede wszystkim smakowity, chwila mi błyskotliwy dialog i bogata, zadziwiająco dojrzała charakterystyka postaci. To dużo.

Niestety, nie wykorzystał tych wartości sztuki Tadeusz Minc twórca przedstawienia w Teatrze Polskim. Zamiast skupić uwagę na trafnej interpretacji tekstu, na umiejętnym prowadzeniu aktorów, na precyzyjnej ekspozycji dialogu — reżyser myślał przede wszystkim o zewnętrznych ozdobnikach, o jałowej ornamentyce. Stąd muzyczne intermedia, a wśród nich np. „żywy obraz” pań z wędkami, śpie-

całą galerię postaci, okazał się właściwie martwy teatralnie. Szkoda również, że bodaj najlepiej napisany w sztuce dialogowy pojedynek między Anną a Henrykiem nie został rozegrany na miarę możliwości, jakie dawał tekst.

JEDYNE obecność na scenie Józefa Nalberczaka (Karol), w pewnym stopniu zmieniała obraz sytuacji, podnosiła temperaturę spektaklu. Tylko ten aktor potrafił poprowadzić swoją rolę ostro, chwilami brawurowo, a zarazem z poczuciem humoru, ze swadą i dowcipem. Krystyna Królowna wyglądała na scenie efektownie, ale zbudowała postać Anny w sposób nieco sztuczny, nie pozbawiony minoderii.

Janusz Zakrzeński nie wydobyl z roli Henryka wszystkich odcieni drwiny, goryczy, sarkazmu, był zbyt monotony w ekspresji. Zygmunt Sierakowski (Józef Staropolski) zagrał rolę pozytywnego bohatera zupełnie nieprzekonywająco, bez wyrazu, deklamacyjnie i to na jednej nutce. Natomiast Czesław Wojtala wyraźnie przerysował sylwetkę szlacheckiego snoba (Adam Muchowski).

Trudno byłoby zatem uznać tę premierę Teatru Polskiego za udaną.

JERZY BAJDOR

TEATR

wających pieśni Moniuszki. Również scenografia Adama Kiliana, czysta w kompozycji plastycznej, budzi wątpliwości w momencie, gdy w złoczonej ramie jawi się fabryczny pejzaż. Efekt to dość natrętnie ilustracyjny.

Najwięcej zależało jednak od aktorów. A im właśnie zabrakło stylu, konsekwencji, świadomości wspólnych zadań. Niemal każdy operował innymi środkami wyrazu, nie współtworząc charakteru całości. To oczywiście w znacznej mierze wina reżysera, który nie zdołał nadać przedstawieniu bardziej jednolitej konwencji, dynamiki, rytmu. Dlatego też pierwszy akt „Dla milego grosza”, prezentujący

APOLLO KORZENIOWSKI — „Dla milego grosza”. Reżyseria — Tadeusz Minc. Scenografia — Adam Kilian. Muzyka — Andrzej Sobieski. Przedstawienie na scenie Teatru Polskiego — 7.X.1978 a.